

PREGS I PREGUNTES

Libertat per a Mari Mar

Vam picar a la porta i ens va venir a rebre la secretària de Mari Mar Blanco, presidenta del patronat de la Fundació Miguel Àngel Blanco. Un cop a dins del despatx, hi havia una noia molt jove que —amablement— responia com un robot a cadascuna de les preguntes que li fèiem per a una televisió que, aparentment, ni havia vist ni li generava cap mena de curiositat. Un any després que assassinessin el seu germà, no quedava ni rastre d'espontaneïtat en una persona que pertanyia a la família que va patir el crim més aprofitat per l'estat des de l'afusellament de José Antonio.

Des d'aleshores, aquesta Fundació s'ha dedicat, essencialment, a repartir premis a la correcció ideològica. Polítics, periodistes i intel·lectuals de la dreta nacionalista espanyola han recollit la placa que els oferia aquesta noia, programada com a símbol propagandístic des que va sortir amb els seus pares al balcó de l'Ajuntament per donar suport a una fermesa d'estat completament aliena als sentiments consubstancials a una família normal. Des del 12 de juny de 1997 aquesta família ha estat un hostatge de l'estat, que no ha tingut manies a l'hora de muntar tota mena d'actes públics, fins a l'extrem d'enfilars-los a l'escenari de la plaça de toros de Las Ventas, en un concert que ni un veterà com Raimon no podrà oblidar en tota la vida.

No sé per què, però aquests dies recordo sovint Mari Mar Blanco. I espero que el nou Govern, que suposo més humà, ajudi aquesta noia a començar una nova vida i li faciliti el retorn a un projecte personal. A ella i a totes les persones que han patit les seqüeles de la violència, vingui d'on vingui.

Salvador Cot

La crònica

La conferència de Clos i la carta de la Generalitat Valenciana

Dilluns, 29 de març

El "relleu ordenat" de Zaplana. El secretari general del PP, Mariano Rajoy, assenyala que en la nova etapa del partit no es produirà redundància de càrrecs, a excepció del cas de Javier Arenas, el qual suma al seu càrrec de vicesecretari general el de la presidència del PP a Andalusia. Això no succeirà amb Zaplana, encara president del PP valencià, que ha estat nomenat portaveu del Grup Parlamentari Popular al Congrés dels Diputats. Francesc Camps se'n deu haver alegrat, però encara és difícil pensar en un Zaplana vertaderament derrotat.

El País Basc i el Fòrum. L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, fa una conferència a l'Ateneu Barcelonès que serveix per a reconèixer que hi ha una certa indefinició en l'esdeveniment, per assegurar que no és una operació urbanística i per justificar que hi hagi empreses que fabriquen armes. Per reblar el clau descarta que es parli del País Basc per dues raons emblemàtiques: "No hi ha gaire a dir" i "la proximitat del conflicte". A part de ser contradictòries, demostra que el Fòrum també està empeltat d'aquest progressisme que es pot trencar les banyes per defensar causes tan llunyanes com el Tibet o els indis de l'Amazones, però que és incapaç de mirar què passa en "la proximitat". El cas és que el cap de l'oposició municipal, Xavier Trias (CiU), va aprofitar l'avinentsa per carregar contra l'alcalde per la qüestió basca. De nou, però, Trias la torna a errar. (Com el mateix Clos, cosa més greu encara tractant-se de l'alcalde i màxim responsable de Fòrum.) I és que dins dels actes del Fòrum 2004, en el marc del diàleg "Informació. Poder i ètica en el segle XXI", coordinat per Manuel Campo Vidal, està previst un debat per al dia 19 de maig titulat "Informar sobre el País Basc". En principi, hi han de participar Gorka Landaburu, Martxelo Otamendi, Petxo Idoiaga i Carmen Gurruchaga, moderats per Antoni Batista.

Dimarts, 30 de març

Cent dies. El tripartit celebra els cent (accidentats) dies de govern amb anuncis a tots els diaris recollint cent decisions que s'han pres en aquest període de temps, algunes de les quals es refereixen a la continuïtat del que ja estava en marxa. L'anunci recorda molt la manera de fer de l'anterior Govern, el qual, de ben segur, hagués estat molt criticat. De fet, l'anterior partit en el Govern i ara a l'oposició, CiU, ha criticat l'anunci. Aquesta, però, no és la prioritat de CiU, ja que té el punt de mira en ERC i ICV-EUiA, als quals retreu que no tinguin més pes a l'executiu, etiquetat constantment de "monocolor socialista".

Dimecres, 31 de març

Antich sense ministeri. Ja està clar que Francesc Antich no serà ministre. Una sorpresa relativa. Ara falta saber qui seran els elegits per als càrrecs de més importància a les Illes —Delegació del Govern, director de RTVE-Balears...—, els quals faran de bon termòmetre de l'estat del PSIB-PSOE. Caldrà veure, doncs, si les "famílies" han pactat i hi ha repartiments d'influència o si hi ha guerra soterrada. A veure quina s'imposa.

Dijous, 1 d'abril

Estudiants al carrer. Gairebé un miler d'estudiants es manifesten a València i Barcelona per reclamar la derogació immediata de la llei de qualitat de l'ensenyament que va aprovar el Partit Popular. Per a la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC), convocant dels actes de protesta, no n'hi ha prou amb la moratòria anunciada per la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. A més d'aquestes dues manifestacions, la CEPC també en convoca a Castelló, Dénia, Vinaròs i la Vall d'Uixó.

Divendres, 2 d'abril

Músics per la llengua. El Col·lectiu de Músics i Cantants en Valencià s'afegeix

A dalt, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, que no vol parlar del País Basc "perquè és massa pròxim". Curiosament, el Fòrum passa de Clos i sí que en parlarà. Al costat, l'artista alcoià Antoni Miró, que ha exposat a Nimes malgrat els entrebancs de la Generalitat Valenciana.

a les protestes que periòdicament es produeixen al País Valencià contra el tractament de la llengua que fa la Generalitat Valenciana. En aquest cas, el col·lectiu decideix concentrar-se a l'entrada del nou Auditori del Palau de Congressos de Castelló de la Plana, on té lloc el lliurament dels premis del món de la música organitzat per l'organisme Castelló Cultural i l'emissora pública Ràdio 9. A la gala estan nominats artistes com Alejandro Sanz, Camela o OBK. Evidentment, cap artista del col·lectiu hi és nominat. La intenció dels artistes (a hores de tancar aquest setmanari la protesta encara no s'havia produït) és protestar contra la marginació que pateixen per la Generalitat Valenciana, per la qual cosa tenen previst organitzar un *top manta*, tocar en directe o mostrar pancartes. Artistes com Rafa Xambó, Feliu Ventura, Miquel Gil o Eva Dénia integren aquest col·lectiu de recent constitució. Comencen amb bon peu!

Tota la setmana

Art i política. Aquesta setmana s'ha conegut la carta que el cap de l'àrea de museus i belles arts de la Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana va remetre el 16 de desembre del 2003 als organitzadors del Festival de les Cultures de la ciutat occitana de Nimes. Li havien sol·licitat ajut institucional per exposar obres del pintor alcoià Antoni Miró, però des de la instància oficial es va contraofertar "una exposició de l'artista Antonio de Felipe". Val a dir que De Felipe, a qui l'actual president Camps va definir com "mi pintor" i de qui Cultura ha adquirit recentment obres per valor de 132.000 euros, ofereix, a parer dels galeristes valencians "obres buides de contingut i tècnica-ment deplorables. Una mala còpia passada de moda de l'estil pop". Malgrat l'intent de manipulació, a Nimes van optar per l'art i s'hi va exposar Antoni Miró.

UNA DE TANTES

No saben perdre

En els estats democràtics, els partits polítics perden o guanyen eleccions amb normalitat, accepten el veredict de les urnes i analitzen quines conductes o actuacions els han fet incrementar o disminuir el seu suport social i, fins i tot, quines situacions excepcionals han pogut influir en les votacions. Resulta insòlit que, una vegada realitzada la consulta popular, el partit que ha perdut, i que continua com a Govern en funcions, segueixca, com si res, firmant acords, adjudicant obres de dubtosa viabilitat i convocant els seus militants i simpatitzants a actes de fervorosa autoafirmació com el del 27 de març, que es converteixen quasi en un intent de coacció als guanyadors. Açò dóna una bona prova de la qualitat moral i el tarannà antidemocràtic del PP, que afortunadament ara ens deixa, encara que amb la pretensió evident de lluitar la independència del sistema judicial per a deixar a cobert tractaments de favor, suborns i corrupteles. Què pot esperar-se d'una formació política refugi d'insignes franquistes que en els últims anys de govern hi ha criminalitzat les diferents visions d'un model d'estat laic i federal així com la diversitat política, incrementant de manera irresponsable la crispació i els enfrontaments entre els ciutadans i les ciutadanes? Vagen en mala hora aquells que tenen Rajoy, Acebes i Zaplana, mentiders compulsius, com els líders guia d'una labor d'oposició que defineixen com a implacable i "patriòtica", i que pretenen atrinxerar-se en òrgans de l'estat per a actuar contra el nou Govern. A aquest país, li fa falta regeneració democràtica i una passada per l'esquerra... Tant de bo!

Glòria Marcos